

art. 7, stk. 4, at tilbagekaldelsen ikke kommer den begærende stat til skade.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.4., kan der ikke efter den nuværende udleveringslovgivning eller på andet grundlag antages at gælde nogen indskrænkning i adgangen til at tilbagekalde et samtykke til udlevering. Lovforslagets bestemmelser opretholder denne retstilstand uændret. Den berørte person vil med andre ord kunne tilbagekalde et indenretligt samtykke til udlevering på et hvilket som helst tidspunkt. Tilbagekaldelsen vil imidlertid alene kunne få betydning for spørgsmålet om løsladelse i de – marginale – tilfælde, hvor der ved udløbet af 30-dages fristen i § 18 b, stk. 2, 2. pkt., ikke foreligger eller kan ventes en formel udleveringsbegæring fra den begærende stat. Lovforslaget udelukker eksempelvis ikke, at et samtykke, meddelt allerede under det første retsmøde med henblik på varetægtsfængsling, tilbagekaldes umiddelbart før udleveringens iværksættelse. I sådanne særlige tilfælde vil § 18 b, stk. 2, 3. pkt., imidlertid indebære, at retten kan forlænge fristen for frihedsberøvelse med henblik på, at den begærende stat fremsender en formel udleveringsbegæring.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.8., skal den pågældende som udgangspunkt løslades, såfremt udlevering ikke har fundet sted senest 20 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering, jf. konventionens art. 11, stk. 1 og 2, jf. art. 10, stk. 2. I de sædvanlige tilfælde, hvor samtykket meddeles under det første retsmøde med henblik på varetægtsfængsling, vil udlevering kunne iværksættes inden for 30-dages fristen i § 18 b, stk. 2, 2. pkt. Konventionen udelukker imidlertid ikke, at samtykke fra den berørte person og tilladelse fra den anmodede stats myndigheder først meddeles ved udløbet af 30-dages fristen, og at udleveringen derfor tidligst kan iværksættes umiddelbart herefter, jf. § 18 d.

Til § 18 c

Efter § 18 c, stk. 1, kan den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddele samtykke til udlevering og til, at den pågældende drages til ansvar og udleveres videre til en tredje medlemsstat for andre straffbare handlinger, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for. Bestemmelsen indebærer, at den berørte person kan indskrænke sit samtykke til alene at angå de forhold, der sker udlevering for. I så fald opretholdes udleveringslovens § 10, nr. 1, om specialitetsreglen fuldt ud. Den berørte person kan imidlertid også give afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende EU-medlemsstat. I så fald kræves Justitsministeriets tilladelse hverken i forhold til den begærende medlemsstat eller ved

videreudlevering til en tredje medlemsstat. I forhold til andre stater gælder udleveringslovens § 10, § 18 c, stk. 1, giver ikke mulighed for at give afkald på specialitetsreglen alene i forhold til den begærende medlemsstat. Et sådant afkald indebærer tillige afkald på specialitetsreglen i forhold til andre EU-medlemsstater.

Retten skal efter § 18 c, stk. 1, 4. pkt., vejlede om følgerne af et samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen. I denne vejledning kan efter omstændighederne også indgå oplysning om betingelserne for udlevering, jf. kapitel 2. Det forudsættes, at samtykket og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen føres til protokol i overensstemmelse med retsplejelovens regler, jf. konventionens art. 7, stk. 3.

Efter § 18 c, stk. 2, skal sagen forelægges Justitsministeriet med henblik på tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure. Bestemmelsen indebærer, at udlevering kan nægtes, uanset at den berørte person har givet samtykke, såfremt det findes betænkeligt at gennemføre udlevering på det foreliggende grundlag. Det vil f.eks. kunne forekomme, hvis der er tvivl om, hvorvidt strafansvaret kan være foreledet, eller om udleveringen vil være forenelig med humane hensyn. Det bemærkes herved, at der efter § 18 c, stk. 1, 4. pkt., alene påhviler retten en vejledningspligt. Retten skal således ikke træffe afgørelse om udlevering. Nægter Justitsministeriet udlevering i medfør af § 18 c, stk. 2, skal den begærende stat underrettes herom efter konventionens art. 10, stk. 2, med henblik på at få mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring.

Finder justitsministeren imidlertid, at udleveringsbegæringen kan imødekommes på det foreliggende grundlag, kan udleveringen herefter iværksættes af politiet. For at sikre udleveringens gennemførelse kan fortsat fængsling ske i medfør af § 18 d. Om baggrunden for 20-dages fristen og spørgsmålet om eventuel forlængelse af denne frist i medfør af bestemmelsens 3. pkt. henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.8.

Til § 2

Lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Til nr. 1

Bestemmelsen indebærer, at afgørelser om konfiskation, omfattet af FN-konventionen eller hvidvaskkonventionen, kan fuldbyrdes efter de gældende regler i lovens kapitel 3, når den pågældende konventions betingelser er opfyldt. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1. og 3.2.